

mijmering / cicade

Normaal gesproken schrijf ik mijn Mijmeringen in mijn werkkamer, een fijne ruimte van circa drie bij drie op het noorden, nooit te

warm of te koud, de plek waar alles wat ik nodig heb om me mezelf te kunnen voelen binnen handbereik is. Er is weinig afleiding, mijn straatje loopt dood, er gebeurt nooit iets, ik moet sowieso moeite doen om uit het raam te kunnen kijken. Het is de plek waar mijn verhalen in alle rust tot stand komen. Werk ik ooit eens ergens anders, dan ben ik niet op mijn gemak en komen de woorden minder vanzelf.

Behalve nu. Ik zit op een terras in de Provence en luister naar muziek van de Letse componist Peteris Vasks (1946), een man met wie ik me zeer verwant voel. Net als bij Arvo Pärt speelt religiositeit in zijn muziek een grote rol. Niet zo God-gebonden als bij Pärt, maar meer in samenhang met de natuur, waarmee de mens volgens Vasks ten nauwste is verbonden, maar die door diezelfde mens tot een bedreiging wordt gemaakt. 'Distant Light' heet zijn vioolconcert, en inderdaad, uit de verte klinkt een noot, hoog en ijl. Schoorvoetend komt ze dichterbij, verbinding zoekend met wie haar wil horen. Om me heen is het pikdonker. De Provence kent nog de zwartheid van de nacht, met de sterren als enige verlichting. Een cicade doet in een boom zijn best; zijn repeterende zang mengt mooi met de intense klanken van Vasks' concert. Of is het andersom? Op het moment dat de muziek zich terugtrekt valt ook de cicade stil.

Of ze 'uit' konden, die cicaden, was onlangs het verzoek van twee toeristen aan de burgemeester van het dorp Le Beausset in de buurt van Toulon. Ze maakten zo'n lawaai. Een beetje gif zou afdoende zijn ...